

for at udrede de Summer, som forlangtes af Regjeringen, af de ordinære Indtægter, idet han for at slippe den Rante, som er udtalt i § 2, tog sin Tilflugt til, om jeg maa sige, at optage de ordinære Afdrag paa Statsgjælden med i sin Betragtning for at forværre Balancen, saaledes at den blev umulig uden Indkomstskat. (Ordføreren: Det er en gammel Fordring!) Jeg beder om Forsædelse, det er ikke en gammel Fordring, og det er navnlig en Fordring, som man ikke stillede, da der var Tale om at bygge Jernbaner, da var man villig til at gaa ind paa alle Fordringer i saa Henseende og er det forsaavidt endnu. Det er kun ved at tage den Fordring med, at man trods det, at man har afbetalt den betydelige Gjæld, vi have havt, dog skulle vedblive at gjøre det i samme Omfang, at man kan gjøre det muligt at se Balancen paa den Maade, som Ordføreren har set, nemlig saaledes, at Udgifterne gik lige op med Indtægterne, saa at det var umuligt at udrede Mere af de ordinære Indtægter, naar vi i Løbet af 7 Aar blive fri for disse kontraktmæssige Afdrag. Det er dette, som de Herrer mene er en blot Rassehistorie, men det er en virkelig Forbedring i Status; thi, som bekendt, den, der har afbetalt sin Gjæld, har formeret sit Bo. (Stemmer: Reserverfonden!) Jeg taler her kun om, hvad den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne har udtalt igaar, men jeg finder forøvrigt Opfordring til yderligere at udtale mig om dette Spørgsmaal, fordi jeg erkjender, at det ikke kan staa i alle Medlemmers Magt at overse disse Forhold, og jeg vil da sige, at de Udgifter, som Staten bliver fri for i disse 7 Aar, ere omtrent 20 Millioner Kroner, og det, der af Regjeringen forlanges, er 21,800,000 Kroner. Jeg har ikke lagt mindste Skjul paa, at det navnlig i de første Aaringer vil falde vanskeligt at udrede Udgifterne, men jeg har ikke mindste Betænkelighed ved at udrede det Manglende, enten af Rassebeholdningen eller af Reserverfonden, thi det er i sig selv en ren Bagatel. Og dernæst har denne Fremgangsmaade ialtfald den Lighed med den af Flertallet foreslaaede Skat, at den ligesom denne omtrent hæver sig selv, inden den er færdig; det, der er for lidt i de første Aar, vil være indkommet ad den af mig anviste Vej i de 7 Aar. Men foruden dette, der ikke forekommer mig at være afgjørende, at man ikke kan vedblive i samme Forhold, som man hidtil har gjort, at afbetale sin Gjæld, har man ogsaa fra Udvalgets Flertals Side i høi Grad søgt at værne om, at man ikke benytter noget som helst andet

end det, som i slige Forhold ellers er det sædvanlige. Man skulde som sagt vedblive at betale af Statens Gjæld, men maatte ikke paa nogen Maade gjøre ny Gjæld, derom kunde der ikke være Tale. Men den ærede Ordfører fremhævede dog forskellige Betragtninger, som ogsaa findes i Udvalgets Betænkning, Betragtninger, der omtale det Utiltraadelige i at benytte de ordinære Indtægter til denne Brug. Jeg svarer dertil, at det endnu ikke er mig muligt at se, at Udgifterne til Landets Forsvarsvæsen have nogen Egenkab, der gjør det mere nødvendigt for dem at blive udrede paa en ekstraordinær Maade, end mangfoldige andre Udgifter i Landet. Jeg ser ikke rettere end, at har nogen Udgift Krav paa at udredes paa den hidtilværende Maade, er det snarest de Udgifter, der bruges til at opretholde Statens Selvstændighed og Frihed; thi dette er aabenbart det væsentligste og vigtigste Punkt. Desuden har jeg erkjæret, at, saasnart Statskassen kommer til at mangle, saaledes at det er nødvendigt at søge ekstraordinære Midler, skal jeg for mit Vedkommende ikke være uwillig til at søge dem; men dette, at det skal gjøres strax uden videre Betænkelighed, uden Hensyn til hele den politiske Konstellation, det er en Betingelse, som gjør det umuligt for mig, at tiltræde Forslaget. Lad mig lidt nærmere betragte de Grunde, der af Udvalget ere anførte for, at man ikke vil kunne undvære en Indkomstskat. De ere — og her komme vi igjen til de gamle Stridsspørgsmaal — i det Væsentlige dette, at Undblælsen af at paalægge en saadan Skat skulde være veien for den yderligere Udvikling af Landets indre Forhold. Maa jeg i den Henseende tillade mig at bemærke, at det Udgangspunkt, hvorfra jeg betragter Sagen, er dette, at der affkurat vil være det Samme til den indre Udvikling af Samfundsforholdene her hjemme, som der er paa den nuværende Finantslov; thi der er ikke Rante af Nødvendighed for at indskrænke noget af de Formaal, som foreligge i den nuværende Finantslov. Altsaa med fuld Fjæle til at gjøre Udgifter i samme Omfang, som man har gjort i den nuværende Lov, er den Betænkning gjort, hvorefter de af Regjeringen forlangte Udgifter ligesom udredes af de Besparselser, som følge af, at Statslaanene ere afgjorte. Men lad os se lidt nærmere paa de Diemed, som den ærede Ordfører fremhævede, for at udfinde, om de Midler, der hertil behøves, virkelig med Fjæle kunne opstilles som nødvendige Udgifter for Statskassen. Den ærede Ordfører var efter min Formening noget vel vidtgaende i den Henseende. Jeg skal ikke opholde mig ved hans Formening